

Lov, og som administreres af Landbrugsministeriet, hvor Landbrugsministeriet udpeger Dyrlæger rundt omkring paa alle Slagterier, siger, hvor mange Dyrlæger der skal være, og hvem det skal være, og giver dem Instruksler om, hvorledes de skal udføre Kontrollen. Men hvem betaler dem? Det er Slagterierne, der betaler hver Øre. Staten siger: Saaledes skal der kontrolleres, og Kontrollen skal foretages af de Personer, men Slagterierne betaler hver Øre, Staten har ingen Udgifter af det. Og jeg maa maaske minde om, at da vi for to Aar siden — ærede Medlemmer vil nok erindre det — vedtog en Lov om Kontrol med Kartoffel-eksport, var det en udtrykkelig Bestemmelse i denne Lov, at alle Udgifter i Forbindelse med Kontrollen afholdtes af de paagældende Eksportører — de vil naturligvis saa tage sig dækket i den Kartoffelpris, som de betaler til Landmændene. Dér var det Staten, der paabød Kontrol med Eksporten, det var Staten, der sagde: Der skal være en saadan Kontrol, men I, der har Fordelen deraf, I maa betale den. Jeg mener nu, at dette er et sundt og rigtigt Princip, lige saa vel som det er sundt og rigtigt, at den, som kører paa Jernbane, betaler, hvad Biletten koster, og betaler saaledes, at det dækker Jernbanens Drift, og at ikke de, der lader være at køre paa Jernbane, maa betale. Men det er det ejendommelige, at overfor mig, der her staar som Landbrugets Repræsentant i Ministeriet og som den, der i dette høje Ting skal tale Landbrugets Sag, staar der to Partier, som siger: Det skal Landbruget ikke betale. Jeg tror, Forklaringen er, at de to Partier har den Opfattelse, at det vilde være heldigt, om vi lod saa mange Udgifter gaa ud af Statskassen og naturligvis da ogsaa saa mange Indtægter gaa ind i den, at vi efterhaanden fik mere og mere af vor Omsætning lagt om til at gaa gennem Statskassen. Jeg har nu den modsatte Opfattelse, jeg tror, det var heldigt, om Statskassens Udgifter blev indskrænket mest muligt og dens Indtægter da selvfølgelig ogsaa, at saa meget som muligt blev ude i de praktiske Erhverv og saa lidt som muligt kom ind i Statskassen. Jeg forstaar, at man, naar man er Socialdemokrat, maa have den Opfattelse, at det gælder om, at saa meget som muligt skal gaa igennem Statskassen. Det undrer mig mere, at ogsaa det radikale Parti synes at have denne Opfattelse, men der er jo saa meget, man undrer sig over her i Livet, og saa tager man det med. Men jeg maa altsaa hævde, at hvis den Opfattelse er rigtig, at Smørret ikke skal betale Kon-

trollen, maa man kræve, at vi faar en Lovændring for Flæskets Vedkommende, thi saa bør Flæsket heller ikke betale Kontrollen.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse oplyse, at jeg i Dag har haft et Møde med Ægeksporthandlere og andre, der er interesserede i vor Ægekseport. Landbrugsministeriet har nemlig rejst det Spørgsmaal, om det ikke var ønskeligt ogsaa at faa en Kontrol for Ægekseportens Vedkommende. Ærede Medlemmer vil have set, at derovre i England, ganske vist fra privat Side, er fremsat et Forslag, gaaende ud paa, at alle Æg, der indføres, skal stemples som udenlandske eller importerede Æg eller mærkes med en Betegnelse, der angiver Hjemstedet. Dette Forslag, der har været behandlet i det engelske Underhus, har vakt en Del Opmærksomhed herhjemme. Jeg tror nu ikke, vi skal frygte en saadan Bestemmelse, og selv ovre i England er man vist tilbøjelig til at tro, at en saadan obligatorisk Betegnelse af Æggenes Hjemsted kun vilde komme til at gavne de danske Ægs Afsætning. Men hvis det er Tilfældet, melder det Spørgsmaal sig, om det ikke vilde være ønskeligt, at vi, lige saa vel som vi for Smørrets og Flæskets Vedkommende anvender Lurmærke eller sætter Danish produce paa Produkterne, ogsaa for Æggenes Vedkommende kom til noget lignende. Æg er efterhaanden blevet en meget stor Eksportartikel, det er en ikke uvæsentlig Indtægtskilde for Landet, en Indtægtskilde, som navnlig kommer de mange smaa Producenter til gode. Jeg kan altsaa sige, at dette Spørgsmaal, som rummer visse Vanskeligheder, men hvortil der knytter sig stor økonomisk Interesse, har været behandlet i Dag i Forbindelse med det Spørgsmaal, om vi ikke kunde kræve, at Æg, der indføres her til Landet, mærkes med en Betegnelse, der angiver, at de er indførte, og som vil hindre, at de igen kan udføres som danske Æg. Jeg nævner det i denne Forbindelse — det hele er jo paa Overvejelsernes Stadium — fordi jeg, hvis det skulde falde i min Lod at komme til det høje Ting med et Forslag, hvorefter der indføres obligatorisk Stempling af Æg, saaledes at man overalt i Verden kan se, at dette er danske friske Æg, ogsaa vilde finde det rimeligt, at man her sagde: De, som producerer og eksporterer Æggene og har Fordel af dette Mærkes Indførelse, skal betale, hvad det koster, Staten skal ikke betale det. Saaledes bar vi os ad, da vi indførte Kartoffelkontrollen, og vi har det paa alle Omraader, blot ikke for Smørrets Vedkommende.